

Sygn. akt I ACz 902/16

POSTANOWIENIE

dnia 19 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Zofia Kawińska-Szwed

Sędziowie: SA Joanna Naczyńska

SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2016 r. w Katowicach, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. P. (1), A. P. (2)

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia w Sądzie Okręgowym

w K. z dnia 13 kwietnia 2016 r. sygn. akt I Nc 235/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Zofia Kawińska -Szwed SSA Joanna Naczyńska

Sygn. akt I ACa 902/16

UZASADNIENIE

Przewodniczący posiedzenia w Sądzie Okręgowym w Katowicach zarządzeniem z dnia 13 kwietnia 2016 r. zwrócił pozew, wskazując że nie został on należycie opłacony.

Powód zaskarżył to zarządzenie w całości, domagając się uchylecia zarządzenia o zwrocie pozwu, zasądzenia na swoją rzecz od pozwanych solidarnie kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia. Zarzucił naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez jego niezastosowanie i uznanie, że strona powodowa winna uiścić opłatę sądową od pozwu w wysokości wyższej niż 1000 zł.

Sąd Apelacyjny zważył, iż:

Nie można było podzielić twierdzenia skarżącego, iż w niniejszym przypadku dla ustalenia wysokości opłaty od pozwu znajduje zastosowanie art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 i nie więcej niż 1000 zł.

Dla rozstrzygnięcia tej kontrowersji niezbędne jest dokonanie wykładni pojęcia „roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe”, gdyż od tego zależy możliwość skorzystania z prawa do uiszczenia stosunkowej opłaty sądowej w oparciu o art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach

cywilnych, a więc przy ograniczeniu jej maksymalnej wysokości do 1000 zł, podczas gdy zgodnie z zasadą określoną w ustępie 1 tego przepisu, ta maksymalna wysokość opłaty stosunkowej liczonej od wartości przedmiotu sporu wynosi nawet 100.000 zł, co z oczywistych względów nie jest obojętne dla powoda, a w konsekwencji także dla pozwanego, który w wypadku gdy przegra proces zostanie nią ostatecznie obciążony.

Ustawodawca w powołanym art. 13 ust 1a u.k.s.c. powiązał roszczenia, od których należna jest uprzywilejowana stawka opłaty sądowej z czynnościami bankowymi. W samej ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, definicja takich czynności nie została zawarta, a jedynie w jej art. 5 zostały wymienione czynności, które ustawodawca uznał za czynności bankowe. I tak są nimi:

- 1) przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu oraz prowadzenie rachunków tych wkładów;
- 2) prowadzenie innych rachunków bankowych;
- 3) udzielanie kredytów;
- 4) udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie i potwierdzanie akredytyw;
- 5) emitowanie bankowych papierów wartościowych;
- 6) przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych;
- 7) wykonywanie innych czynności przewidzianych wyłącznie dla banku w odrębnych ustawach (ust.1)

oraz

- 1) udzielanie pożyczek pieniężnych;
- 2) operacje czekowe i wekslowe oraz operacje, których przedmiotem są warrandy;
- 3) świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego;
- 4) terminowe operacje finansowe;
- 5) nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych;
- 6) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych;
- 7) prowadzenie skupu i sprzedaży wartości dewizowych;
- 8) udzielanie i potwierdzanie poręczeń;
- 9) wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych;
- 10) pośrednictwo w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym,

o ile są one wykonywane przez banki (ust. 2).

Z kolei w doktrynie jako czynności bankowe określane są czynności faktyczne i prawne, funkcjonalnie związane z zawieraniem i wykonywaniem umów, zastrzeżone wyłącznie dla banku albo mające charakter czynności bankowych, o ile są wykonywane przez banki lub inne podmioty na podstawie prawem przewidzianego zlecenia banku.

Zarówno z treści przepisu, jak i ze stanowiska piśmiennictwa wypływa więc wniosek, że czynnością bankową jest czynność dokonana przez bank.

W niniejszej sprawie powód dochodzi od pozwanych solidarnie należności w wysokości 80.054 CHF, przy czym wprawdzie jej pierwotnym źródłem jest umowa zawarta pomiędzy pozwanymi a (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., jednakże podstawą roszczenia powoda nie jest ta umowa bankowa, ale umowa przelewu wierzytelności zawarta pomiędzy pierwotnym wierzycielem i funduszem. Jak już wskazano wyżej, o ile z treści cytowanego art. 5 ust. 2 pkt. 5 prawa bankowego wyraźnie wynika, że nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych, jeśli jest dokonywane przez bank – jest czynnością bankową, to nabycie wierzytelności przez fundusz sekurytyzacyjny, który nie jest bankiem – taką czynnością w świetle tego przepisu nie jest.

Nie można zatem twierdzić, że roszczenie powoda wynika z czynności bankowej, a tym samym nie istnieją podstawy do stosowania dla określenia wysokości należnej od pozwu opłaty – art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach w sprawach cywilnych.

Jako dodatkowy argument wspierający taki sposób wykładni można powołać i ten, że art. 13 ust. 1 u.k.s.c. został wprowadzony do systemu prawnego w związku z uchyleniem przepisów prawa bankowego dotyczących tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego, które były przejawem uprzywilejowania banków w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji wobec ich dłużników bez konieczności wytaczania powództwa o zapłatę. Z chwilą pozbawienia banków tego uprawnienia, dla uzyskania tytułu egzekucyjnego muszą one wystąpić na drogę sądową i ustawodawca, zdając sobie sprawę ze skali tego zjawiska i w konsekwencji kosztów tych czynności, ograniczył maksymalną wysokość opłaty od tego rodzaju żądań do 1000 zł. Należy jednak podkreślić, że i w tym poprzednim stanie prawnym fundusze sekurytyzacyjne nie były uprawnione do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, czy ich odpowiedników, a zatem dochodząc należności przysługujących im od dłużnika banku nabytych w drodze cesji, były zobowiązane uiszczać opłatę od pozwu za zasadach ogólnych.

Ponieważ w tym zakresie ich sytuacja nie uległa zmianie – brak jest przekonujących argumentów, aby przywilej przyznany bankom rozciągać i na innego rodzaju instytucje, w tym fundusz sekurytyzacyjny, zwłaszcza że zgodnie z regułą wyjątek – jakim jest prawo do obniżonej wysokości opłaty – nie może być wykładany rozszerzająco.

Skoro więc zaskarżone zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia o zwrocie pozwu w oparciu o przepis 130² § 1 k.p.c. było prawidłowe, zażalenie jako pozbawione uzasadnionych podstaw podlegało oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i 398 k.p.c.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Zofia Kawińska -Szwed SSA Joanna Naczyńska